

РЕШЕНИЕ

№ 1313

гр. Пловдив, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разглежда докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20235300502148 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на И. В. А. от гр.Асеновград, чрез пълномощника адв.М. И. срещу решение № 273/13.06.2023г. по гр.д. №889/2022г. по описа на Асеновградски районен съд, IV граждански състав. С обжалваното решение е признато за установено вземането на „МАКРОАДВАНС“ АД ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София ул „Г. С. Раковски“ № 147, представлявано от В. Г. С. по отношение на И. В. А. ЕГН *****, с посочен адрес за призоваване с *** по Заповед за изпълнение на парично задължение, издадена по ч. гр. д. №120/2022г по описа на АРС в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лв частично претендирана главница, от непогасена главница от общ размер 17 514,46лв, ведно със законната лихва от подаване на заявлението в съда – 13.01.2022г.

Решението се обжалва изцяло, като неправилно и незаконосъобразно. Жалбоподателят сочи, че не е уведомен за извършената цесия. Соци се, че жалбоподателят е в забава от месец 05.2014г., а заявлението е подадено в Районен съд - Асеновград 2022 г. когато вноските по договора за кредит са

погасени по давност. Банката не се е възползвала от правото си за обявяване на предсрочна изискуемост. Поддържат се твърдения за погасителна давност. Сочи се, че не са събрани никакви доказателства относно размера на задължението. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на иска. Претендират се разноските.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „Макроадванс“ АД София, с който жалбата се намира за неоснователна. Сочи се, че възможността за оспорване на разписка в качество на получател на жалбоподателя е преклудирана. Оспорва се изтеклата евентуална погасителна давност. Сочи се, че към датата на депозиране на отговора задължението по договора за кредит е с настъпил краен срок за погасяване, тоест същото е изискуемо. Иска се потвърждаване на решението. Претендират се разноските по делото. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Правят се възражения за разноските на основание чл.38 от ЗА, за които трябвало да са представени писмени документи и доказателства, че лицето е материално затруднено и списък с разноски.

Пловдивският окръжен съд, X-ти граждански състав, след като прецени данните по делото въз основа на доводите на страните и при дължимата служебна проверка, намира следното:

Въззивната жалба е допустима, като подадена в законния срок от легитимирани страни, внесена е дължимата държавна такса за въззивно обжалване и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбата отговаря на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

РС Асеновград е приел за доказани следните факти по делото. На 14.06.2013г. между „УНИКРЕДТ БУЛБАНК“ АД - кредитор и И. В. А. – кредитополучател, е сключен договор за потребителски кредит, по силата на който на кредитополучателя е предоставена сумата от 10 000евро, при ГЛП от 13,80% и ГПР от 16,6818%, такса за администриране на кредита при отпускане в размер на 0,95%, такса за поддръжка и обслужване на кредита в размер на 2,35%, със срок на договора - 14,06,2023г, която сума ведно с начислената договорна лихва кредитополучателят е следвало да върне съгласно погасителен план, неразделна част от договора. На 22.06.2016г.

между „УНИКРЕДТ БУЛБАНК“ АД цедент и ищеца – цесионер е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания, с предмет необслужвани вземания, произхождащи от договори за кредит, сключени от цедента с физически лица, съгласно Приложение 1, между които и вземането на цедента към ответника, и до ответника е изпратено уведомление за извършената цесия, получено от В. К. на 17.01.2017г.

Съгласно заключението на извършената ССЧЕ кредита е усвоен на 17.06.2013г., предоставен на ответника по банковата му сметка, правени са частични плащания от страна на ответника, но не в определените срокове, като ответникът е изплатил сумата от 415,56 евро от дължимата главница в размер на 10 000 евро. Вещото лице е посочило, че задължението е осчетоводено като предсрочно изискуемо на 22.06.2015г. Като размер на неплатената главница сочи сумата от 8 755,17 евро, равняващи се на 17 514,46 лв.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за извършената цесия. Правилно АРС приема, че се представя с исковата молба разписка за връчено уведомление за извършена цесия /лист 18 и 19 от делото на АРС/ и обявяване предсрочна изискуемост на вземането, която не е оспорена от ответника, поради което правилно първоинстанционният съд приема за установено че ответникът е бил уведомен за извършената цесия на 17.01.2017г.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че вноските по договора за кредит са погасени по давност, както и че банката не се е възползвала от правото си за обявяване на предсрочна изискуемост. Поддържат се също твърдения за погасителна давност. С горепосоченото и връчено уведомление за извършена цесия /лист 18 и 19 от делото на АРС/ кредита е бил обявен за предсрочно изискуем на дата 17.01.2017г. Като заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК е подадено до РС Асеновград преди да са изтекли 5 години – на 13.01.2022г. Тоест не е изтекла петгодишната давност предвидена в чл.110 от ЗЗД. Настоящият съдебен състав е запознат с висящото тълкувателно дело №3/2023г. на ВКС, ОСГТК, по въпроса - при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, откога тече съгласно чл. 114 ЗЗД давностният срок за главницата и/или за

възнаградителните лихви - от датата на падежа за всяка вноска или от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. Но тъй като за въззивният съд не съществува правомощието по чл.292 от ГПК да спира делата до приемане на тълкувателно решение, то същият следва да реши делото и да не го спира. В казуса състава на ПОС приема, че съгласно мотивите на ТР № 5/2019 от 21.01.2022 г. по т.д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. В казуса между момента на обявената предсрочна изискуемост и датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК не е изтекла общата петгодишна погасителната давност. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не са събрани никакви доказателства относно размера на задължението. Такива данни са обективирани в приетата и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза. Ето защо обжалваното решение на РС Пловдив като правилно следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид изхода на делото право на разноски се поражда в полза на страната взела участие в него, съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от предявената претенция. В полза на въззиваемата страна „МАКРОАДВАНС“ АД следва да се присъдят разноски на основание чл.78 ал.3 от ГПК. Такива пред въззивния съд се определят - 100 лева за юрисконсултски хонорар за подаден отговор на въззивната жалба /пълномощно на л.15 от делото/ във въззивното производство по чл.78 ал.8 и чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 273/13.06.2023г. по гр.д. №889/2022г. по описа на Асеновградски районен съд, IV граждански състав.

ОСЪЖДА И. В. А. ЕГН *****, с посочен адрес за призоваване с *** да заплати на „МАКРОАДВАНС“ АД ЕИК 201127485, със седалище и

адрес на управление гр.София ул „Г. С. Раковски“ № 147, ет.5 сумата от 100 лева разноси по делото направени пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____